

początek tekstu

[Przewodniczący 00:00:01.199]

Początek uzasadnienia. Zaskarżonym wyrokiem 2 sierpnia 2017 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi, w sprawie z powództwa Ł. S. przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w S. o zapłatę, zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 12.230 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 24 stycznia 2015 do 31 grudnia 2015 i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty. Ustalił, że pozwany będzie ponosił odpowiedzialność za wszelkie mogące się ujawnić w przyszłości u powoda skutki zdarzenia z 1 lutego 2014 roku, oddalił powództwo w pozostałej części. Szczegółowe rozliczenie kosztów procesu oraz obowiązku poniesienia nieuiszczonych kosztów sądowych pozostawił referendarzowi sądowemu przy zachowaniu zasady, że powód wygrał proces w 66 procentach. Ustalił wysokość wynagrodzenia biegłego, P. B. [f 00:01:14.003], za ustną i pisemną opinię na 630 złotych, którą nakazał wypłacić ze Skarbu Państwa Sądowi Rejonowemu dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi. Ustalił wysokość wynagrodzenia biegłego, C. D.

[f 00:01:28.525]

, za wydaną opinię na kwotę 991 złotych 63 grosze, którą to kwotę nakazał wypłacić na jego rzecz ze Skarbu Państwa Sądowi Rejonowemu dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi. Z rozstrzygnięciem tym nie zgodziła się strona pozwana zarzucając naruszenie przepisów artykułu 233 paragraf 1 kpc przez poczynienie błędnych ustaleń w zakresie pomocy udzielonej powodowi przez żonę, co skutkowało ustaleniem, że powód wymagał opieki osób trzecich, 322 w związku z 232 przez uznanie, że zostały ustalone i udowodnione koszty tej opieki, 328 paragraf 2 w zakresie ustalenia odpowiedzialności strony pozwanej za skutki wypadku mogące ujawnić się w przyszłości, naruszenie przepisów 98 kpc w związku z 100 kpc przez ustalenie, że strony winny ponieść koszty procesu wedle zasady wskazanej w wyroku, w sytuacji niezasadności powództwa, to powód powinien być nimi obciążony oraz naruszenie przepisów prawa materialnego, to jest 445 paragraf 1 w związku z 361 paragraf 1 kodeksu cywilnego przez przyznanie rażąco wygórowanego zadośćuczynienia, 361 paragraf 1 kodeksu cywilnego przez uznanie, że koszty prywatnej opinii rzeczoznawcy pozostają w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem, 444 paragraf 1 kc w związku z 361 paragraf 1 kc przez nieprawidłowe zastosowanie i uznanie, że stan zdrowia powoda sprawował konieczność sprawowania opieki przez osoby trzecie oraz 189 kpc przez uznanie, że powód ma interes prawny w ustaleniu odpowiedzialności na przyszłość. Apelujący zaskarżył wyrok w zakresie punktu 1 w całości, 2 w całości i 4 w całości i w oparciu o te zarzuty wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku przez oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu. Sąd Okręgowy zważył, co następuje. Apelację uznać należy za zasadną jedynie w części, mianowicie przyznania odszkodowania za opiekę osób trzecich, w pozostałym zakresie uznać należy ją za bezzasadną. Zarzuty apelacyjne sprowadzają się do zanegowania, po pierwsze potrzeby udzielenia powodowi opieki przez osoby trzecie, a w konsekwencji zasądzenia z tego tytułu odszkodowania w kwocie 1.330 złotych, po drugie wysokości przyznanego zadośćuczynienia, a po trzecie ustalenia odpowiedzialności pozwanej za skutki wypadku mogące ujawnić się w przyszłości, po czwarte kosztów opinii prywatnego oszacowania wartości szkody w pojeździe i po piąte rozstrzygnięcia o kosztach procesu. Zgodnie z przepisem artykułu 233 paragraf 1 kpc Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że dla skuteczności zarzutu naruszenia artykułu 233 paragraf 1 kpc nie wystarcza stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych odwołujące się do stanu faktycznego, które w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości, konieczne jest tu wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie Sądu w tym zakresie, zarzut ten nie może polegać jedynie na zaprezentowaniu własnych, korzystnych dla skarżonego ustaleń stanu faktycznego dokonanych na podstawie własnej korzystnej dla skarżonego oceny materiału dowodowego. W tym kontekście za zasadne należy uznać zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy artykułu 233 paragraf 1 kpc, co do potrzeby udzielenia powodowi opieki przez osoby trzecie, a w konsekwencji zasądzenia z tego tytułu odszkodowania w kwocie 1.330 złotych, ustalenia w tym zakresie są dowolne i nie znajdują uzasadnienia w obiektywnych dowodach. Przede wszystkim pozostają w sprzeczności z dowodem z opinii biegłego z zakresu chirurgii plastycznej. Na karcie 218 wprost stwierdził biegły, że skrzywienie pourazowe nosa nie wymagała, ani nie wymaga korzystania przez powoda

z pomocy osób trzecich, podkreślić należy, że opinia ta nie była negowana przez powoda, a wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii laryngologa został cofnięty na rozprawie w dniu 26 lipca 2017 roku, tym samym za nieudowodnioną w świetle artykułu 6 kc uznać należy twierdzenie o konieczności sprawowania takiej opieki, w tym zakresie nie można czynić ustaleń w opozycji do opinii biegłego albowiem ustalenia, te wymagają wiadomości specjalnych z zakresu medycyny, sam fakt uczestniczenia przez konkubinę powoda w pracach domowych, w tym zwyczajowo wypełnianych przez powoda nie oznacza, że wymagał on opieki osoby trzeciej. Na marginesie zauważyć należy, że wymiar i wartość tej opieki wynika w istocie jedynie z twierdzeń, z uzasadnienia pozwu na karcie 6, 7. Co do pozostałych ustaleń Sądu Rejonowego za nieuzasadnione uznać należy, sformułowany w treści apelacji, zarzut naruszenia przez Sąd granic swobodnej oceny dowodu, czyli artykułu 233 paragraf 1 kpc. Wbrew stanowisku apelującego ustalenia dokonane przez Sąd pierwszej instancji znajdują pełne odzwierciedlenie w zgromadzonym materiale dowodowym. Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy ustalił zakres obrażeń, wysokość uszczerbku na zdrowiu, jakich doznał powód w wyniku wypadku, w ocenie Sądu odwoławczego kwotę 15.000 złotych można uznać za rzeczywiście odpowiadającą wymogowi odpowiedniości w stosunku do rozmiarów krzywdy, o jakiej mowa w artykule 445 paragraf 1 kodeksu cywilnego. Zatem zarzut naruszenia prawa materialnego należy uznać za bezzasadny. Zadośćuczynienie jest formą rekompensaty pieniężnej z tytułu szkody niemajątkowej i obejmuje swoim zakresem wszelkie cierpienia fizyczne i psychiczne, które nie mogą być bezpośrednio przeliczane na pieniądze, charakter szkody niemajątkowej decyduje, bowiem o jej niewymierności, zaś pojęcie odpowiedniej sumy zadośćuczynienia użyte w artykule 445 paragraf 1 kc ma charakter niedookreślony. Istotne jest nadto, że zadośćuczynienie ma charakter jednorazowy, winno zatem uwzględniać w sposób całościowy wszystkie cierpienia psychiczne i fizyczne, zarówno już doznane jak i te, które mogą powstawać w przyszłości. W świetle powyższych uwag żądana tytułem dalszego zadośćuczynienia kwota 10.500 złotych za rozmiar doznanego uszczerbku 5 procent na zdrowiu, jak i cierpienie, bólu wywołanego złamaniem nosa jest adekwatna. Wbrew zarzutą apelacji, koszt opinii prywatnej rzeczoznawcy, który oszacował szkodę w pojeździe, pozostawała w normalnym związku ze zdarzeniem szkodzącym, bezzasadny jest, więc zarzut naruszenia artykułu 361 paragraf 1 kodeksu cywilnego. W tym zakresie podzielić należy stanowisko zaprezentowane przez skład siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 13 marca 2012 roku III CZP 75/11, iż uzasadnione i konieczne koszty pomocy świadczonej przez osobę mającą niezbędne kwalifikacje zawodowe poniesione przez poszkodowanego w postępowaniu przedsądowym prowadzonym przez ubezpieczyciela mogą w okolicznościach konkretnej sprawy stanowić szkodę majątkową podlegającą naprawieniu w ramach obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Wskazać należy, że ubezpieczyciel dokonując własnych ustaleń w dniu 6 lutego 2014 roku przyznał poszkodowanemu odszkodowanie w kwocie 4.000. Natomiast po opinii prywatnej z 18 lutego 2014 roku do kwoty tej dopłacił 2.000 złotych. Skoro skutkiem tej opinii sam pozwany uznał za zasadne podwyższenie odszkodowania o 50 procent, to niewątpliwie opinia ta była niezbędna dla dochodzenia, naprawienia szkody. Ustalając odpowiedzialność pozwanej za skutki wypadku mogące ujawnić się w przyszłości Sąd Rejonowy nie naruszył przepisów prawa, jak wynika, bowiem z opinii biegłego powód może być poddany w przyszłości zabiegowi operacyjnemu, korekcji pourazowej nosa, tak, więc jest prawdopodobne, że mogą się ujawnić skutki przedmiotowego wypadku w przyszłości. Dlatego też Sąd Okręgowy z mocy artykułu 385, 386 paragraf 1 kpc orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania, za drugą instancję, orzeczono stosownie do procentu, w jakim powództwo zostało, apelacja została uwzględniona, a w jakiej została oddalona.

[(...):13:06.636]